

DRAGIŠA ŽIVADINOVIĆ, rođen je u Kalištu kod Požarevca. Studirao Filološki fakultet u Beogradu. U književnoj periodici objavljivao poeziju i prozu. Štampao je zbirku priča pod nazivom Kaobiljske vatre i zbirku poezije Snovidlje. Neke priče su nagrađivane (Klečana torba, Kletva za jalove kučke, Kuća za šarena jaja ...). Pjesma Iskidani svet na Međunarodnom festivalu boemske poezije, uvrštena je u zbornik Srpski vinograd. Na festivalu rodoljubive poezije u Beogradu pjesma Iza vida vid, osvojila je drugu nagradu. Od strane Udruženja književnika Srbije, Braničevsko-stiške književne zajednice, knjiga „Sveta reč“ proglašena je za knjigu godine za 2012-2013. godinu.

Živadinović je dobitnik Povelje kulture KPZ Požarevac, član je Udruženja književnika Srbije i Udruženja novinara Srbije. Radio je kao novinar Borbe.

PTICE

Oni su ptice crne
preobražene u crne mačke
čije dlake sjaje
i pucketaju kao ugalj.
Zakopana su sećanja njihova
u uskim hodnicima zaboravljenih podruma,
a reči u psovke i ceremonije pretvorene.
Na vrelom asfaltu prestonice
presreću starce što ruke,
usred leta, na vatri greju.
Presreću mladiće...
Iznad njih beli gradonosni oblaci
svetlucave iskre prave.
U oblacima belim munje i gromovi
do zlatastih dolina jašu
i zovu njih
da na mačkama crnim
čije dlake sjaje
i pucketaju kao ugalj,
dojezde.
I na stolicama gvozdenim
duše ispuste.
Zbog izgužvanih lica starica,
zbog mladića koji nestaju
ako se u njih gleda duže od trena.

TRNEM OD STRAHA

Trnem od straha
da će im se neko božansko biće
u snu osmehnuti.
Jer, nanovo kule zidaju uvis
dok im blagi umor na kolena pada.
Sa dna pogleda
proklinju ih deca,
pocepani i neumiveni.
Preklinju i proklinju
da im telo bolno boluje dugo,
da strele otrovne na njih padaju,
da ognjište svoje nikad ne vide,
da polude.
Znaju oni,
pocepani i neumiveni,
da će se zvezde naše
opet rasklopiti,
da će im okovi svevišnjeg
noge i ruke vezati
kad se budućnost ustalasa.
Kad se ustalasa...

LITICE PROKLETIJSKE

Znam, litice prokletijska,
da niz lice svoje slapove prolivaš
gorke kao sudbine greh
visoke kao oko svevidno.

Znam, litice prokletijska,
da je veštac oholi
i poslednjeg zmaja
u tebi samleo,
hranitelja i zaštitnika tvoga.
Ropćeš, litice prikletijska,
jer ti je vodu bistru
ovnujskom spermom
i jarčevim mošusom
talas hordi pomutio.
Litice prokletijska,
sad i oko treće
nevidljivi vid presreće
ne bi li se sudbine greh
mojim imenom zvao.

PTICE ĆUTALICE

Niz liticu nemu,
zemljo moja,
raspevan korov cveta.
Na samom vrhu,
zemljo moja,
nemi orlovi se gnezde
i mladunce svoje
uče da ćute.
Belogrle ptice,
žutokljune,
oštrim kljunovima
dugorepu zmiju mrcvare
i ćutke, ispod oka,
mene odmeravaju.
I ti si,
zemljo moja,
pticama tim nevoljno biće
i tebe će, jednoga dana,
na nemoj poljani mljackati
i nećeš imati
sanjani hram budućnosti.

VI I MI

Trčite ka ničem
i zadihani vedrinu prestižete
dok potonuli još uvek zemlju traže.
Kako sreću ubogi da sretnu
što je nekad na stubovima
i kipovima za vas daleka bila?
Piloni i manastiri sivi
u nama kao hiljade godina veliki
sa anđelima i devojkama zaljubljenim
pruženim rukama još vernike pričešćuju.
A vi,
otvorenom kladencu leđa okrećete
i pred Bogom umrljani
čist ne ljubite prostor.
Mutanti ste s telom neduha
i licem đavola,
smrti ste blizu
zato je i ne vidite.

MILOZVUČNA MOLBA

Okadaeni prostor moj
jeste nebo samo
jer mi odeždu dedinu
varvari ljuti
skinuše lasno,
jer mi jezik maternji
ćelave sove opoganiše.
Sad go i odvojen od glave koračam
i pospanog Tvorca
milozvučno molim
da mi perja anđeoska
na rukama izrastu
kako bih u prostoru okađenom
zvezde pohvatao.

KUĆU GRADILI

Kad su novu kuću gradili
grlali su
grlatili
rovokopače podmitili
zorom hukali
noćima jaukali
krv bljuvali...
Kad su novu kuću gradili
staru su porušili
do temelja
i malo niže.

Iz temelja,
iz kamena zelenca
žuta zmija izmilela,
čuvar kuća dedina –
nit kuće
nit kućišta...
Samo praškasta prašina
siva prašina u nebo...
Samo crno crnilo,
samo žuto žutilo
kreč i pleva.
Nasred kuće porušene
stari šporet još je vruć
kao da se ponovo pali,
kao da rovokopače ne vidi,
kao da to nije ništa.
Oko njega
novi zidari ruke greju,
u starom limenom latoru

vodu podgrejavaju
sa promrzlih nogu
žuljeve da pokidaju.
Ponovo urlaju i udaraju
do babinog ćupa u ćošku,
do lilavih rebara njihovih,
do dukata i bosiljka.
Podeliše,
prodadoše,
rasturiše
do poslednjeg,
do onog malog probušenog
što se oko guše kači
kad se u svet pođe.
Kao usamljeni stubovi
porušenog manastira
sad dimnjaci stoje,
crne tice gnezdo gnezduju
za nove tičiće
i porod njihov.
Na umorna ramena
novih graditelja
tice gološije
u jatima sleću.
Glavu čereče
i sve u njoj,
meso ružičasto
da kosti zabele.